

“Dávat naději má smysl!”

Noční dobrodružství

Dvakrát týdně vyráží skupinka salesiánských dobrovolníků na „**noční tour**“ po *Lubumbashi*. Ne však za zábavou či si popovídat u sklenky dobrého alkoholu, ale věřte tomu nebo ne – za prací. Procházejí nejrůznější zapadlá místa a pochybná zákoutí a hledají děti, které žijí na ulici tzv. *enfants de la rue*.

A tak jsem se i já v úterý večer připojila k této skupince dobrovolníků a minibusem jsme se vydali do čtvrti zvané *Kenya*. Auto jsme nechali na bezpečném místě a pěšky jsme se dostali až k určenému bodu. Do nosu mě udeřil zápach hniјících odpadků smísený s pachem ryb (ve dne tu najdete rybí trh). Z dálky jsem slyšela ruch ulice a k mým uším dolehly hlasy lidí procházejících opodál. Obklopovala nás všudypřítomná tma, kterou jen občas protnul záblesk projíždějícího auta a malý ohýnek u cesty, který si tu kdosi založil, aby se zahřál v chladné noci. A v tomto prostředí jsme postupně našli několik skupinek dětí a mladých, ukrývajících se ve staré odložené dodávce či v polorozpadlém přístřešku z plechu, který by před deštěm určitě nikoho neochránil, natož aby poskytl pocit domova a bezpečí. A i když jsme si zapomněli vzít baterku, ve tmě jsem rozeznávala obrysy postav dětí různého věku. Každý s lahví lepidla u nosu. Zfetovaní, špinaví, bez domova. Nemyslíci na to, co bude zítra nebo pozítří, ale jen se snažíci přežít ze dne na den. Děti, které nemají rodiny anebo je naopak rodiče vyhnali z domu, ať už kvůli čarodějnictví či nemožnosti je uživit. Kluci, kteří utekli před válkou na východě země nebo před těžkou prací v dolech, která jim bere dětství. Nebo mladí, kteří přišli do města hledat „lepší život“, ale místo práce a obživy našli jen život plný beznaděje.

S těmito dětmi jsme se snažili komunikovat, mluvit, **dát jim naději**. Říct jim, že takhle žít nemusí, že drogy, krádeže a prostituce nejsou jediným řešením. Že mohou přijít k nám do *Bakanja ville*, kde mají možnost se umýt, najíst a přespat a že jim chceme nabídnout zdarma vzdělání, které je pro život důležité a díky kterému pak budou moci najít zaměstnání. Někteří opravdu pozorně poslouchali, jiní jako by naše slova ani nevnímali. Možná je nechtěli slyšet, možná byli tak ovlivněni účinkem drog, že je ani slyšet nemohli...

Ale ať už je slyšeli nebo ne, zkušenost je taková, že po každém nočním výjezdu se **najde vždy několik dětí**, které chtějí život na ulici opustit a opravdu přijdou do *Bakanja ville*. A tak vím, že tyhle noční tour jsou sice náročné, únavné a občas ne úplně bezpečné, ale že **mají smysl!**

Klára Sobotková

Přispívat můžete skrze organizaci SADBA, z. s. na č. ú. veřejné sbírky:

2800630202/2010, SS 113

vYÝ
SADBA
www.sadba.org